

THƠ GÕ I

CÔ GIÁO ĐÃ ĐI XA

(Đã từng nghe nhữ cô giáo Đoàn Phi Loan)

Cô thân yêu,

Nghe tin cô đi t ng t qua đi, em bàng hoàng s ng s t. Đành r ng đi i ng i ai cũng ph i m t l n đi xa, nh ng em v n mong i c đ c g p l i cô m t ngày nào đó, nh tr c đây sau năm b y lăm, th y trò b t tin nhau do th i cu c h n ch c năm, tình c em tìm l i đ c ch cô trong đám hóa đ n tính ti n đ n – n i em đang làm vi c lúc b y gi - em đã đ p xe đ n thăm cô ngay, căn nhà c xá Thanh Đa xa tí mù . Cô s ng im lìm trong căn nhà y cùng v i ng i con trai duy nh t vì ch ng cô đã ph i tìm đ ng ra đi, thoát kh i cái “nhà tù,, đã giam l ng h t th y dân mi n Nam chúng ta. Em nh nh in dáng cô, tuy th i th có đi thay, cô v n đ p gi n đ nh th i tr c, cô k v nhi u câu chuy n, gi ng v n vui v , linh ho t nh ng thanh ch t là ti ng lòng bu n ray r t vì nh ch ng, nh ti c cái ngh nghi p mà cô h ng yêu thích v i đàn h c trò đã cùng cô chia x n i vui bu n đ i mái tr ng Bùi Th Xuân thân th ng. Em không ngăn đ c n c m t khi nghe cô k l i ngày ch ng cô t giã v con đ v t bi n tìm t do. Ra đi ph i lén lút mà con cô thì khóc l n ti ng „hu hu“ khi th y cha đi khỏi nhà, th t ch ng còn c nh nào đau đ n h n.

L n th hai không rõ là vào th i gian nào, em l i đ n thăm cô cũng t i ngôi nhà c xá

Thanh Đa. Gặp lại cô em sống sống vì trên gương mặt xanh xao vẫn còn nét kinh hoàng bởi trải qua đó không lâu, một thanh niên đã đổ nhào vào nhà cô, chúng đã uy hiếp và cướp đi những tài sản do cô chắt chiu, gìn giữ suốt bao năm. Cô đưa ngón tay áp út vẫn còn rướm máu, cay đắng nói với em là bạn không nên lòng cướp luôn kể với thiêng liêng của cô với người bạn đã xa cô vẫn đau lòng lúc bấy giờ. Em xót xa nhìn cô và trào nước mắt khi nghe cô kể về cái ngày kinh khủng đó.. Trông cô héo hon và ánh mắt buồn với với. Có chút cay đắng trong lời nói của cô với một xã hội nơi người nghèo khổ, khổ nhân khó, với đói khổ suy đồi của con người đi với với nhau mà cô là một giáo sư dạy môn công dân giáo dục và triết lý nhân sinh, cô làm sao chấp nhận được phải không cô ?.

Khi còn dạy chúng em ở BTX, cô có biệt tài kể chuyện thật hấp dẫn và cuốn hút người nghe. Nhìn miêu tả kỹ lưỡng đáng cùng những đáng điểu mình họa của cô khiến đám học trò đang tụ tập ở “cụp kê” chúng em mê mẩn cả tâm hồn. Đón những đồ ăn tươm tươm, cô đi ăn rồi rồi linh động và hài hước khiến bạn em cười lăn, cười bò, cười ra nước mắt. Sau mỗi buổi học công dân giáo dục hoặc hay triết lý khô khan, học trò chúng em đều được cô tổ chức những giờ phút mát mẻ trong làn bóng những câu chuyện vui, những áng văn hay, khiến học trò không căng thẳng hay mệt mỏi, trái lại chúng em chỉ mong mau chóng đến giờ của cô để sau khi bài học chấm dứt, lại được nghe cô kể những câu chuyện mà sau này ra đời chúng em vẫn còn đem theo mãi trong ký ức của mình. Nhìn cô đứng trên bục giảng, ngày đó em chỉ mong sau này cũng sẽ làm cô giáo như cô. Có nét gì đó thanh khiết, mạnh mẽ như một đóa đào nở trên núi cô, chỉ nên rời khỏi khàn và trần quý.

Em có nhớ như khi niệm niệm với cô khi còn học ở Đà Lạt, muộn muộn ra đây để nhớ với một thời đẹp nhất trong cuộc đời em, giờ sáng cô như những người trẻ em đã viết, vì cô luôn còn mãi trong tâm tưởng của em cô !.

Như có năm trường học BTX tổ chức sinh hoạt tri kỷ hè thật rôm rốp với nhiều bộ môn tranh đua như : Nấu công gia chánh, thể dục thể thao, thi đua leo núi, nấu cơm bằng bếp với ba cốc gỗ ch... rất vui và hào hứng. Có lẽ do ít tham dự những sinh hoạt có tính quần thể nên lúc đầu cô còn hơi ngại ngùng, nhưng sau khi bắt học trò lôi kéo, thoát khỏi cô đã quen với những bộ môn tranh tài và hăng hái cả võ học trò của cô để dành được nhiều chi tiền thưởng. Em có giờ sáng tìm hình chụp cô trên đời cũ nên thấy trò mình tham dự tri kỷ hè năm đó, cô còn nhớ không?

Tuy là người trẻ mới lớn, ít giao thiệp nhưng đi với học trò cô lại là người đi chúng em - những người sinh ra để tu dưỡng thì lúc bấy giờ - tin tưởng, giờ giờ những tâm sự thầm kín với tình cảm, gia đình. Có đưa bạn bạn chán chuyện gia đình bỏ nhà ra đi, tìm đến cô kể lể, cô khuyên răn nên quay về. Có đưa người yêu của chị trở về, nước mắt đang chảy khóc với cô, cô đã dành an ủi – trong khi anh học của cô hy sinh – cô cũng khóc những không rời đi giờ rồi, thôi nh

thoáng nhìn tầm mắt nhằng ngượng anh đứng ngoài phòng khách, nhằng em biết lòng cô đau xót lắm !.

Lần thơ ba em lại đến thăm cô vì gia đình em sắp làm một chuyến vượt biên, mẹ đến thăm cô, đến nơi đi đâu coi nhà đã gặp cô trước khi ra đi. Gỡ cửa nhà cô thì không thấy cô nữa mà là một căn nhà khác, gặp người mới của chủ đồ mới đã vào chiếm lấy căn nhà của gia đình cô một rồi. Họ báo cô đã vượt biên. Em vội vàng rút lui nhằng cũng kịp nhìn thấy một số đồ vật trong nhà là của cô trước kia. Trên đường đi xe về nhà em cứ mong cô và em Bằng đi đâu cứ đi nơi nơi tìm kiếm bình an để đoàn thể với thầy đã ở bên Mẹ. Cảm giác này em vẫn còn nhớ mãi cho đến ngày hôm nay vì em cũng đã trải qua nhằng giây phút kinh hoàng trong chuyến vượt biên năm đó nhằng gia đình em đã không thành công hoàn toàn mà chủ có một đứa em gái tôi đi đâu cứ bỏ đi do, nay đang sống tại Úc.

Em không nhớ rõ ai nói với em, cô đã đi thoát và thầy đã bảo lãnh cô vào Mẹ. Em rất mừng khi nghe tin này vì trong thâm tâm, cô không thể ở lại Việt Nam lâu nữa, em đã nghĩ nhằng vượt trong lần thơ hai đến thăm cô và biết cô bỏ nước. Có cái gì đó yếu đuối, dẫu vượt trong cô mà cái xã hội lúc đó sẽ làm tổn thương đến đóa hoa đào mỏng manh là cô. Hình ảnh em và cô có duyên với nhau trong cuộc đời này hay tôi em hay luyến tiếc nhằng tháng ngày sống và học ở BTX với cô, nên dù thất lạc nhau, đừng trở về nhìn run rẩy cho em tìm lại được cô.

Năm chín mươi mốt em sang đoàn thể với công Đoàn. Nhằng năm đó chủ của Đoàn cho phép đi làm nên nhận rồi em chủ đi học tiếng và tham gia nhằng sinh hoạt với các hội đoàn người Việt bên này. Tình cờ được báo Viên Giác của Giáo hội Phật giáo VN thông tin về Đoàn, trong một bài viết em nhìn thấy hình của cô và thầy trên báo!. Không thể diễn tả hết niềm vui của em khi trong lòng em lúc nào cũng mong biết được tin của cô. Phải chăng đây là nhân duyên kỳ diệu nào cho em được là học trò của cô, được cô yêu quý, dù dù có lưu lạc bất cứ phương nào em và cô cũng vẫn tìm lại nhau?. Một lần nữa em liên lạc lại được với cô qua sự giúp đỡ của anh chủ bút tờ báo VG. Nhận được tin em đang sống ở Đoàn, cô viết thư mừng em và không quên gửi sang cho em một ít tập chí, sách truyện khi em viết sang nói bên này em không có sách báo tiếng Việt đâu. Cô báo em là người may mắn lắm khi được chân đến nước Đoàn thể do mà không phải bỏ con đường nguy hiểm. Nhớ lại cô nói em cứ gặp người sống sao cho xứng đáng với cái may mắn mà em đã có được.

Em trở thành chủ của tờ báo do chủ của cô làm phó chủ bút, được nhằng bài viết của cô, em hình dung lại nhằng ngày cô còn đứng trên bục giảng, nhớ lại thời gian làm học trò nơi thành phố sống mù xinh đẹp, nhằng ngôi trường mái đỏ với nhiều u khổ niềm khó quên khác nữa.

Ngoài ra, trong những bài viết hoặc bài dịch phần ánh tri thức và sự hiểu biết của cô đã khiến em thấy sự học thức khôn cùng và em còn phải học hỏi rất nhiều để hiểu được những điều mà cô đã làm giàu cho kiến thức của chính mình. Rồi đâu đó, em và cô thường xuyên qua lại thăm hỏi nhau vào những dịp lễ, tết. Em biết cô thông minh và thông cảm hoàn toàn nên những chuyện gì em nên thế nào cũng nhờ cô, khích lệ tinh thần, hỏi han để chuyển đổi khi em nhận được những điều gì tốt đẹp. Khi con trai cô có con, viết thư cho em, cô hẳn hoan hỉ đã trở thành bà nội, và cũng chẳng „thua kém“ cô giáo, học trò của cô là em cũng làm bà ngoại rồi!. Thế sau cùng cô viết sang bố cháu nội của cô đã vào mùa giáo, chắc của cô viết sao ngu ngốc quá khiến lòng em cảm thấy mệt mỏi mà không hiểu. Cô báo cô yêu nhiều những em cảm nghĩ do tuổi trẻ, máu huyết không hiểu hòa nhập nên hay sinh ra những bệnh sau thời kỳ mãn kinh của phụ nữ mà thôi. Nhưng đâu cô gửi lá thư sau cùng để vĩnh biệt em !.

Thư này viết cho cô nhớ một lời tôi đã không để ý đến những điều hiểu biết của cô đi xa của cô, cũng là một tiếc nuối của gia đình cô khi tôi đi thăm cô lần thứ hai ở Thanh Đa cho tôi nay. Em nhớ sự sang Mồ thăm cô và để buổi họp mặt của học sinh BTX và THD để các thành viên hàng năm ở bên đó.

Đâu sao vẫn cảm ơn trời đã cho em gặp và làm học trò của cô trong cuộc đời này. Nếu còn duyên, liệu nào cô và em liệu có chung tìm được nhau để tiếp tục lại sinh cô nữa ?.

Năm nay, vào tháng giêng của cô, em cũng vội vã quay lên để mình một vòng khăn trắng.

Cha của em nhớ cô !.

Viết lại tháng 8/09

Pensée Đà Lạt

Thơ Gửi Cô Giáo Đã Đi Xa - (Pensée Dalat) (Tác giả)

Written by Pensée Dalat

